

Run4Unity

Interjú Chiara első társaival

Chiara Lubich bemutatása

Van valaki, aki a saját városán elkezdve a világ sok más városát is beszínezte: Chiara Lubich, a forrás, ahonnan mi, 'Gyerekek az Egységért' is születünk. A második világháború idején, amikor Trentóban, egy észak-olaszországi kisvárosban, minden összeomlott a szörnyű bombázások miatt, Chiara és első társnői hittek az egyedüli ideálban, melyet semmilyen bomba nem pusztíthat el: Istenben, a Szeretet Istenben, aki mindenkit végtelenül szeret.

És amikor nem létezett más körülöttük, csak nyomorúság és kétségbeesés, a szeretet ereje által egy másfajta, új életet vittek a városuk negyedeibe, mely az evangéliumból fakadt. Amijük volt, megosztották a szegényekkel, és mindent százszorosan kaptak vissza... Néhány hónap múlva már 500-an voltak.

Azóta ez az élet elérkezett a föld minden pontjára, és férfiak, nők, gyerekek, fiatalok, művészek, politikusok, munkások ezreit ragadott magával. Ez a nép egyre növekszik, és elkötelezi magát Jézus végrendeletének megvalósításában: „Hogy legyenek mindnyájan egy”.

Ma itt van velünk a téren Chiara néhány első társa, akik egészen a kezdetektől osztoztak vele kalandjában, igaz Cristina?

INTERJÚ SILVANA VERONESIVEL: Chiarával való találkozása

Tudjuk, hogy amikor Chiarával találkoztál, körülbelül olyan idős voltál, mint mi. Mire emlékszel abból a pillanattól?

Silvana: 15 éves voltam és felmerült bennem a kérdés: hogy lehet, hogy az emberek elmúlnak, akár a falevelek. Valami olyat kerestem, ami megmarad, hogy én is megmaradjak, mint a történelemkönyveim szereplői, akik valami nagyot alkottak. Akkoriban meghívtak, hogy találkozzam egy lánnyal, aki majd megismerteti velem Jézust. Ugyanis mondtam a hittantanáromnak, hogy nem ismerem Őt, pedig érdeklődéssel követem az óráit. Amikor Chiara fogadott engem, és köszöntött, azonnal otthon éreztem magam. Leültünk egy kis heverőre: letettem a földre a könyveimet, és ő pedig mesélt, hogy a barátnőivel milyen csodálatos kalandot élnek. Beszélt a minket körülvevő életről, ahol – a háború miatt - minden elmúlik. Ha három vagy négy életünk lenne, sokféleképpen leélhetnénk, de csak egyetlen életünk van. Ezért megéri jól leélni, valami maradandóért, ami egy egész élettel felér. Végül azt mondta: megértettük, hogy egyedül Isten az, ami nem múlik el: ezért Őt választottuk életünk Ideáljává. Éreztem, hogy megértésre találnak a bennem lévő kérdések. Számomra is volt válasz. Egy pillanat leforgása alatt elhatároztam, hogy Istent választom: Chiara Ideálja az én ideálom, ezért akarok élni.

INTERJÚ MARCO TECILLAVAL: az Evangélium éléséről

Marco, te voltál az első fiú, aki Chiarát követte, igaz? Mi változott ezzel az életedben?

Marco: Igen, teli voltam fenntartásokkal a vallásos emberekkel szemben, de amikor hallottam Chiarát Istenről beszélni, teljesen magával ragadott a fény és a szeretet. Attól kezdve kapcsolatban maradtam vele. Emlékszem egy esetre: mivel munkás voltam, és sok mindenhez értettem, esténként többször elmentem megjavítani valamit az első fokolárba, ahol Chiara lakott az első társnőivel. Így lehetőségem volt, hogy hallgassam a beszélgetéseiket.

Egyre jobban vonzott az a légkör. Egyik este, ahogy befejeztem a munkát, Chiara hívott, hogy üljek le, pihenjek egy kicsit. És elkezdett Jézusról beszélni, akiben hittem ugyan, de nagyon távol éreztem magamtól. Többek között azt mondta: „Jézus mindig Jézus volt, akkor is, ha dolgozott, ha imádkozott, ha csodákat tett, ha evett, ha pihent... Ha ma jönne el, a XX. században, azt hiszem, ő is munkás lenne, mint te”. Ez fény volt számomra: egyrésztől csődöt mondott a vasárnapi kereszténységem, másrésztől megértettem, hogy arra vagyunk hívva, hogy 24 órától 24 órára másik Jézus legyünk. Ez az újfajta meglátás egészen elvakított, olyannyira, hogy azon az éjszakán le se hunytam a szemem.

Megértettem, hogy ennek megvalósításához az evangélium élése a titok. Azóta ez az élet elterjedt az egész világon.